

ת"פ 42161/01/22 - מדינת ישראל נגד פריץ קומפניס ישראל טי. בע"מ, עמוס גבאי, חן גולדנר

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב-יפו
ת"פ 42161-01-22

05 אוקטובר 2023

לפני: כב' השופט אורן שגב

המאשימה: מדינת ישראל

-

הנאשמים: פריץ קומפניס ישראל טי. בע"מ
עמוס גבאי
חן גולדנר
ע"י ב"כ עוה"ד שלומית גוטרמן ואח'
יורם איל
ע"י ב"כ עוה"ד ברוך שטיימן ואל'

החלטה

לפניי בקשות הנאשמים להורות על ביטול כתב האישום נגדם ולהורות למאשימה להעביר אליהם חומרי חקירה בהתאם לסעיף 74 לחסד"פ. בקשה נוספת מטעם הנאשם 4 להעברת חומרי חקירה בהתאם לסעיף 108 לחסד"פ, הוכרעה כבר ביום 31.12.22, ונדחתה.

אקדים ואציין, כי לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, באתי לכלל מסקנה, כי דין הבקשות לביטול כתב האישום להידחות, וזאת מן הטעמים שיפורטו להלן.

1. בתיק זה הוגש כתב אישום כנגד ארבעת הנאשמים כדלקמן: כנגד נאשמת 1 בגין עבירה של איסור התקשרות ואיסור קבלת שירות ממי שאינו בעל רישיון או היתר מיוחד - עבירה לפי סעיפים 10ב(א) + 20(ד) לחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם, התשנ"ו-1996 (להלן - **החוק**) (31 יחידות עבירה); כנגד נאשמים 2 עד 4 בגין הפרת חובת פיקוח - עבירה לפי סעיפים 10ב(א) + 20(ד) + 21 לחוק (31 יחידות עבירה).

2. **לטענת נאשמת 1**, לא מתקיימת עילה להעמדתה לדין, שכן, בניגוד להוראת החיקוק בגינה היא מואשמת,

עמוד 1

בשנת 2015 היא התקשרה עם חברה למתן שירותים לוגיסטיים, ולא עם חברה למתן שירותים מסוג ניקיון, שמירה או אבטחה, כמצוין בחוק, ומכאן, שלא מתקיים היסוד העובדתי של העבירה, ודין כתב האישום כנגדה להתבטל. עוד הוסיפה כי האבחנה בין קבלן כוח אדם לבין קבלן שירותים לצורך סיווג, נמצאת ב"תחום אפור" ומדובר בסיווג שאינו חד משמעי. משכך, הדבר עומד בניגוד לעיקרון החוקיות בדין הפלילי, המחייב בהירות.

3. **אשר לנאשם 2**, נטען כי כתב האישום מתייחס לתקופה שמחודש 01/2021 ועד 04/2021 ונכללים בו 2 מנכ"לים: הנאשם 2 והנאשם 4. בסעיף 2 לכתב האישום צוין, כי הנאשם 2 שימש כמנכ"ל החברה בתקופה שבין 02/21 עד 04/21, ומדובר בעובדה שגויה. הנכון הוא, כי רק ביום 26.01.21 מונה נאשם 2, מר גבאי, כממלא מקום זמני לפרק זמן של 6 חודשים, וזאת החל מיום 01.02.21. עניין עובדתי זה עולה מחומר החקירה.

4. **אשר לנאשם 3**, מר גולדנר, אין מדובר בנושא משרה, כי אם במנהל הנושא תפקיד תפעולי גרידא, ואין בעובדה שהוא מוגדר כמנכ"ל כדי להגדירו כנושא משרה, שעה שהוא לא התווה מדיניות ומעולם לא היה מורשה חתימה בחברה.

לאור האמור לעיל, דין כתב האישום להתבטל בהתאם לסעיף 149(4) לחסד"פ וגם בהתאם לסעיף 149(10) מכוח הגנה מן הצדק.

5. בפי נאשם 4 טענות זהות בהתאם לסעיף 149(4) ו-149(10) לחסד"פ, ובנוסף, טענת התיישנות בהתאם לסעיף 149(8) לחוק.

6. **נאשם 4** טען, כי שימש תקופה קצרה מאוד מנכ"ל החברה (מיום 25.06.20 ועד שהודיע על התפטרותו ביום 17.11.20, מקץ פחות מחצי שנה), וזאת לאור מעבר לתפקיד אחר בחברה אחרת. לפיכך, בתקופה המיוחסת לו בכתב האישום, כלל לא היה נושא משרה כהגדרת המושג בחוק, ולמעשה כתב האישום מייחס לו ביצוע לכאורה של העבירה לתקופה של פחות מחודש ימים.

7. בהקשר זה טען, כי כתב האישום הוגש לאחר יותר משנה ממועד ביצוע העבירה לכאורה ולפיכך, בהתאם לסעיף 9(א)(4) לחסד"פ, חלה על העבירה התיישנות.

8. הנאשם הוסיף טענה של הגנה מן הצדק מסוג אכיפה בררנית, וטען, כי אותו קבלן נתן את שירותיו לחברות רבות נוספות, שלא הוגש כנגדן כתב אישום, ועל כן מדובר באכיפה בררנית המצדיקה כשלעצמה את ביטול כתב האישום. עוד הוסיף, כי המאשימה מעמידה אותו לדין על בסיס פרשנותה להגדרתו של המושג 'קבלן' בחוק, ולכן בנסיבות בהן החוק אינו ברור ונתון לפרשנות, ומשעסקין בדין הפלילי, יש לבכר את הפירוש המקל עמו.

9. **המאשימה** הקדימה וטענה, כי הגישה את כתב האישום בהתבסס על חומר הראיות המצוי בידיה, שהוביל למסקנה, כי נאשמת 1 אכן התקשרה עם קבלן כוח אדם כהגדרתו בחוק. עוד הוסיפה, כי היא סבורה שהתקיימו כל שלושת יסודות העבירה שבסעיף 10 לחוק, וכי המחלוקת נסובה על התקיימותו של היסוד הראשון, היינו, האם מדובר בחברת כוח אדם, אם לאו. המאשימה הפנתה לפסיקת בית הדין הארצי לעבודה בע"פ (ארצי) 20422-01-11 **אוזן נ' מדינת ישראל**, וטענה כי לאחר בחינת הראיות, הגיעה למסקנה כי מדובר בקבלן כוח אדם, שאינו מחזיק ברישיון כדן. כך או כך, מדובר בשאלה שבעובדה שיש לבררה בשלב המתאים.

10. אשר לטענה לביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק, הפנתה המאשימה לפסיקה וטענה, כי מקרה זה אינו

בא בגדרם של המקרים החריגים והקיצוניים בהם בית המשפט צריך להורות על ביטול כתב אישום. המאשימה הסכימה כי שאלת הסיווג צריכה להיבחן לגופה, וכי אין טבלה לפיה ניתן לקבוע באופן חד משמעי מה הסיווג הנכון לכל קבלן וקבלן.

11. ביחס לנאשמים 2 ו- 3, טענה כי בהתאם לחומר הראיות, מדובר על שני נושאי משרה בזמנים הרלוונטיים, החייבים בחובת פיקוח, שלא פעלו כמצוות החוק.

12. ביחס לנאשם 4, טענה כי בחנה את חומר הראיות, ובהתאם למצב המשפטי, מצאה כי החברה הקבלנית שמוזכרת בכתב האישום היא חברת כוח אדם שצריכה רישיון על פי חוק. מעבר לכך, הוסיפה כי בחינת היותה של החברה הקבלנית חברה המספקת שירותי כוח אדם או שירותי מיקור חוץ, היא שאלה שבעובדה שצריכה להתברר בשלב המתאים לכך, ולא כשאלה מקדמית.

13. אשר לטענה לאכיפה בררנית, טענה, כי בשל הנסיבות ששררו באותה עת (פרוץ מגיפת הקורונה), ובשל פרקי הזמן שנקבעו בהנחיות היועמ"ש לטיפול בסוגי עבירות שונות, נקבעו סדרי עדיפויות, והוחלט להגיש כתב אישום כנגד הנאשמים לאור היקף כמות העובדים מול הקבלן. שיקולים אלה הועלו על הכתב, כפי שבא לידי ביטוי במזכר הפנימי מיום 16.03.2021.

14. אשר לטענת ההתיישנות, טענה כי על פי סעיף 9(א) לחסד"פ, מניין תקופת ההתיישנות הוא מיום ביצוע העבירה, ואולם, כפי שנקבע בסעיף 9(ג) לחסד"פ, מונים את תקופת ההתיישנות ממועד ההליך האחרון בתיק. במקרה זה, עבירת הפיקוח, שההתיישנות בגינה היא 5 שנים, מוכפפת לעבירה העיקרית של התקשרות, שההתיישנות בגינה היא שנה אחת. הואיל והנאשם הגיע לעבודה עד לחודש 02/2021 וכתב האישום הוגש ביום 19.01.22, לא חלה התיישנות בתיק. אשר לשאלת כהונתו, מדובר בשאלה שבעובדה שעליה להתברר בשלב המתאים לכך.

אשר להכרעתי

15. כאמור בפתח הדברים, דין הבקשה לביטול כתב האישום להידחות.

16. שאלת סיווגו של הקבלן ממנו קיבלה נאשמת 1 שירותים היא שאלה מובהקת שבעובדה, וברי, כי לעת הזו אין בידי בית הדין, שבפניו מונח רק כתב האישום, הכלים לבחון טענות עובדתיות שטענות בחינה של חומר ראיות. רק לאחר הגשת חומר הראיות בתיק, יהיו בידי היושב בדין הכלים להכריע האם יש ממש בטענות הנאשמים בנוגע לכך שלא התקיימו לכאורה יסודותיה העובדתיים של העבירה. העובדה שמדובר במלאכת סיווג מורכבת ולא 'אוטומטית', היא הנותנת כי מן הראוי להכריע בעניין רק לאחר שכל חומר הראיות נפרש בפני בית הדין.

17. אשר לפרקי הזמן שבהם הנאשמים השונים שימשו בתפקידם, והאם ביחס לנאשם 3 מדובר ב'נושא משרה', או בעובד מן המניין, גם כאן, ברי כי מדובר בשאלה מובהקת שבעובדה, ולא ניתן להכריע בסוגיה ללא שמיעת ראיות.

18. אשר לטענת ההתיישנות ביחס לנאשם 4, דינה להידחות, שכן בהתאם לטענת המאשימה, שלעת הזו לא נסתרה, לא חלפו 12 חודשים עד להגשת כתב האישום. ביחס לתקופה הקצרה בה שימש נאשם 4 בתפקידו (לטענתו כחודש ימים), אין בטענה זו כשלעצמה, גם אם תתברר עובדתית כנכונה, כדי להביא לביטול כתב האישום, כי אם, לכל היותר, לקחת אותה בחשבון במסגרת הטעונום לעונש, ככל שנאשם 4 ימצא חייב בדין.

19. אשר לטענה בדבר אכיפה בררנית, אזכיר, כי ככלל, בהתאם להלכת דואב (עפ"א 16396-12-13 מדינת ישראל נ' אלירן דואב (ניתן ביום 09.09.15), השלב להעלאת טענה מסוג זה הוא שלב הראיות, לאחר שהנאשם מניח תשתית ראייתית לכאורית לטענתו. כך או כך, מדובר בבחינה שעושה בית הדין לנוכח הראיות שמוצגות בפניו, וטרם הגיעה השעה לכך. לפיכך, גם איני מתייחס לטענות שהעלתה המאשימה לגופו של עניין.

20. לבסוף, באשר לטענת נאשם 4, כי העמדתו לדין נעשית על בסיס פרשנותה של המאשימה להגדרת המושג 'קבלן' בחוק, אין בכך נימוק לביטול כתב האישום, שכן, אין בעניין זה כל חידוש וזהו הילוכו הטבעי של כל הליך פלילי. המאשימה מפעילה שיקול דעת בהסתמך על חומר הראיות שאספה וככל שהחליטה להגיש כתב אישום (החלטה הנטועה באופן גמור בפררוגטיבה שלה כרשות), בית המשפט מעביר את שבת ביקורתו על אופן הפעלת שיקול הדעת במקרה הקונקרטי ומכריע בעניין.

21. לאור כל האמור לעיל, אני דוחה את בקשותיהם של הנאשמים 1-3 ו-4 לביטול כתב האישום שהוגש כנגד כל אחד מהם.

22. אשר לבקשה לגילוי חומרי חקירה בהתאם לסעיף 74 לחסד"פ, דיון בפניי יתקיים ביום 13.11.23 בשעה 11:30 עד השעה 12:00. ב"כ הצדדים יהיו ערוכים עם טיעוניהם קצרים בהתאם.

ניתנה היום, כ' תשרי תשפ"ד, (05 אוקטובר 2023), בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.